

TADA

Slepiuosi už užuolaidos, kad jie manęs nepamatytų. Man negera, nes žinau, kad suklydau. Bet juk netyčia. Jiems einant per kiemą prie savo automobilių, po kojomis griekši žvyras. Jei jie pagaliau išvažiuotų, gal dingtų sunkumas skrandyje.

Paprastai paskui gaunu ledų. Bet šiandien mama supyko. Ji pasakė, kad aš viską sugadinu, kai darau savaip. Kai jos draugai stebi, kaskart privalau daryti taip pat. Aš nesuprantu kodėl – juk *galiu* tuo pat metu daryti įvairius dalykus. Taip smagiau. Bet mamai taip neatrodo.

Todėl šiandien ledų negavau.

Ji net neleido likti pirmame aukšte taip ilgai kaip įprastai. Nors tai man ne itin rūpi. Tie, kurie ateina pas mus, juokiasi kaip suaugusieji ir žiūri į mamą taip, kaip man nepatinka. Nenoriu būti kartu, jei neprivalau. Man jie nepatinka. Todėl dabar sėdžiu savo kambaryje ir spoksau pro langą.

Mamos draugai kieme spaudžia vieni kitiems rankas.

Pagaliau automobiliai pajuda.

Mano kambarys iš tikrųjų ne toks jau blogas. Bet ištiesai sėdžiu čia. Norėčiau bent kartais išeiti kur nors kitur. Ne tik pažaisti pievelėje. Sklypas ir miškas šalia namo didžiuliai, ir man ten smagu, bet žinau, kad už jų yra dar kažkas. Miškas aplink namą neplyti be galo be krašto. Nė ežeras už namo. Ir tas žvyrkelis, kuriuo automobiliai išvažiuoja, kažkur veda. Noriu sužinoti kur.

Stebiu raudonus galinius paskutinio automobilio žibintus, kol jie išnyksta. Pagaliau sunkumas skrandyje atslūgsta. Tada pavartau komiksą. Suplėšau popieriaus lapą. Pagroju mėlyna gitara, kurią gavau dovanų, bet ji skamba keistai, todėl liaujuosi.

Mama pabeldžia į duris. Laukiau, kada ji tai padarys.

– Turime pasikalbėti, – sako ji anapus durų.

Balsas vos girdimas, nes viršutinio aukšto durys senos ir storos. Ji net nesivargina įeiti.

– Turiu sugalvoti vis naujų būdų, kaip išlaikyti jų susidomėjimą, – sako ji. – O tu visai nepadedi, kai taip elgiesi. Kitąkart turi būti... visas. Jeigu net to nesugebi, kam tu man išvis reikalingas?

Viena mano dalis nori atsakyti. Juk ji mano mama, neturėtų taip kalbėti. Bet nenoriu sužinoti, kas nutiks, jei mamai manęs nebereikės.

– Visas, – sušnabždu sau, lyg ragaučiau žodį. – Aš turiu būti visas.

PIRMADIENIS

Davidui prireikia minutės, kad imtų kvėpuoti ramiau. Tada kelis kartus sumirksi tamsoje ir pasuka galvą pažiūrėti į laikrodį, bet šalia jo lovoje gulintis kūnas užstoja palangę. Kad pamatytų, Davidas atsiremia alkūnėmis. Šviečia raudoni skaičiai 02:45. Vis dar naktis.

Vyras vėl padeda galvą ant pagalvės ir pajunta, kad ji šlapi nuo prakaito. Kažin, ar šįkart skleidė kokius nors garsus? Ar rėkė? Bet figūra kitoje lovos pusėje tik giliai atsidūsta ir nusimeta antklodę. Ji neatsibudo. Davidas spokso į tamsą, į lubas. Neverta net bandyti vėl užmigti. Prieš užmigdamas jis neišgėrė tablečių. Abu buvo užsiėmę kitais dalykais. Bet dabar vaistai tikrai praverstų. Užplūsta adrenalinas, įtempdamas kiekvieną raumenį, lyg jis turėtų bėgti. Arba kovoti.

Jis žiūri į šalia gulintios Florensos kontūrus. Pro langą besiskverbiantioje mėnesienoje ji atrodo beveik švytinti, tarsi sidabrinė. Plaukai, išsiskleidę ant pagalvės it vėduoklė, įrėmina jos išraiškingus veido bruožus. Nuo vaizdo jam suspaudžia krūtinę. Gerai, kad Florensa jo nemato. Tikriausiai atrodo neįtikėtinai kvailai.

Su Florensa susipažino prieš kelias savaites per programėlę. Nė vienas jų neieškojo rimtų santykių – ji ką tik išsiskyrusi, o jis jau seniai nebetiki, kad santykius galima išsaugoti. Tad jie vienodai žiūri į susitikinėjimus – jokių pažadų, truncančių ilgiau nei kelias valandas, kol būna kartu. Jos siūlymu jie visada

susitinka jo kotedže Valentiunoje. Gal atrodytų asmeniškiau, jeigu jis lankytųsi pas ją. O dabar ji gali išeiti kada panorėjusi. Davidas nustebęs, kad Florensa vis dar čia, nors jau taip vėlu. Vyras dar kartą pažvelgia į ją, o širdis krūtinėje suspurda.

– Tau trisdešimt penkeri, – sušnabžda sau. – Liaukis elgtis kaip paauglys. Žinai, kad vis tiek nieko gero nebus.

Davidas atsargiai išlipa iš lovos ir nupėdina į virtuvę. Praceina svetainę. Ant staliuko guli nebaigta dėlionė, kyla pagunda prisėsti, tačiau atsispiria. Virtuvėje prisipila stiklinę vandens ir išgeria dideliais gurkšniais. Langu atsiveria į kiemą ir žaidimų aikštelę, aplink kurią sutūpę visi šio kvartalo namai. Čiuožynė ir laipynės mėnesienoje atrodo šiurpiei. Čia gyvenantieji turėtų auginti vaikus, sėdėti mažose terasose ir stebėti, kaip jų mažyliai žaidžia parke. Jie neturėtų stovėti nuogi virtuvėje vidury nakties, mėgindami atsikratyti košmarų. Bet Davidas neturi vaikų. Jokios atžalos, kuri mėtytų žaislines mašinėles į kitus vaikus smėlio dėžėje. Mirtinai gąsdina vien mintis apie atsakomybę už kitą žmogų. Iš savo vaikystės jis beveik nieko neprisimena. Tai kaip galėtų priiimti atsakomybę už kito gyvenimą?

Žino, kad kai kuriems žmonėms atrodo keista, jog jis neturi jokių vaikystės prisiminimų. Bet jam tai ne bėda. Juk beveik niekas neprisimena savo pirmų penkerių gyvenimo metų. Tai kas, jeigu jam tas laikas ilgesnis dar penkeriais ar septyneriais metais? Tai nekeičia esmės. Jam nereikia vaikystės prisiminimų, kad būtų laimingas suaugęs žmogus.

Velnias. Dabar jau visai pabudo. Tiesiog iš įpročio atidaro nešiojamąjį kompiuterį, gulintį ant virtuvės stalo, ir prisimerkia nuo ryškios monitoriaus šviesos. Peržiūri paštą, nors puikiai žino, kad naktį negavo nieko svarbaus.

Dauguma naujų laiškų automatiškai pažymėti kaip šlamštas. Iš pradžių jis vos nepražiopso, kad tarp jų yra ir vienas įprastas laiškas. Nuo kažkokios Paulinos Mentzer. Davidas niekada anksčiau negirdėjo šio vardo. Temos eilutėje tik vienas žodis – „Kontaktas“. Laiko žyma rodo, kad laiškas išsiųstas 02:14. Prieš pusvalandį. Vidury nakties. Greičiausiai tai tik dar vienas šlamšto laiškas, praspūdęs pro filtrą, – gal reklamuojama kokia nors pažinčių su rusėmis svetainė. Bet jis nemėgsta nežinomybės, tad atidaro laišką, gurkšteli dar vandens ir perskaito pirmą eilutę.

*Labas, Davidai,
tu manęs nepažįsti, bet mano tėvas pažinojo tavo mamą
Smolande.*

Jis suraukia kaktą ir pastato stiklinę. Jo mama. Paskutinis žmogus, apie kurį dabar nori galvoti. Užtenka to, kad rytoj teks kalbėtis su ja telefonu. Jis sumirksi, pagaliau vėl suėmus miegui, bet vis dėlto perskaito dar kelias eilutes.

*Turiu su tavimi susisiekti, kad aptartume tai, kas nutiko,
kai buvai mažas. Suprantu, kad gali būti jautru, bet tai
vis dėlto susiję su mūsų tėvais...*

Davidas nuslopina žiovulį. „Gali būti jautru.“ Galbūt jai. Bet ne jam. Ta Paulina gali norėti kalbėtis apie jų tėvus kiek tik nori, bet jam tai neįdomu. Jis nėra nesukalbamas – tiesiog žino, kad jo mamai tai irgi nerūpi. Davidas uždaro laišką, užveria nešiojamąjį kompiuterį ir grįžta į miegamąjį pas Florenką. Stabtelėjęs tarpduryje, dar kartą pažvelgia į ją nuoga

lovoje. Atrodo taip natūraliai, lyg čia būtų jos namai. Davidas papurto galvą nuo šios minties. Jis pakankamai protingas ir tokių minčių neįsileis. Pabudusi po poros valandų, ji apsirėngs, išeis ir negalvos apie jį nė sekundės iki kito jų susitikimo. Davidui tai tinka.

Vyras atsisėda ant lovos krašto ir atidaro naktinio stalelio stalčių. Knyga guli ten, kaip visada. Ta, kurią turi nuo vaikystės. Vienas iš nedaugelio dalykų, kuriuos pasiėmė iš namų. Ją visada laikė šalia. Davidas perbraukia ranka viršelį ir bando įsivaizduoti save, septynmetį, verčiantį jos puslapius ir pasineriantį į nuotykius. Bet, kaip visada, nepavyksta. Knyga nežadina jokių prisiminimų, nenukelia į praeitį. Tik vos apčiuopiamą jausmą, kad ji kažkada buvo jam svarbi.

Davidas uždaro stalčių ir atsargiai įslenka į lovą, stengdamasis nepažadinti Florensos. Ji turi išsimiegoti. Moteris instinktyviai prisislenka arčiau, jis ištiesia ranką ir uždeda delną ant jos sidabriškai švytinčio klubo. Pirštais jaučia šiltą, švelnią odą, ir tas prisilietimas nuramina. Vyras priglunda prie jos ir apkabina. Didžiojo šaukšto poza. Moteris patenkinta atsidūsta. Kai išauš diena, nė vienas iš jų neužsimins, kad tai įvyko. Tačiau naktį viskas kitaip.

Florensai vos spėjus įžengti pro savo buto duris Estermalme, suskamba telefonas. Tai tikrai Leontina, jos vyriausioji sesuo. Tik ji skambina taip anksti ryte.

Florensa ir Leontina. Tai tėvų kaltė. Jie visada buvo užkietėję frankofilai: ne tik susituokė Paryžiuje, bet ir dievina prancūzų kiną, visada atostogauja tik Provanse arba Nicoje. Florensa įsitikinusi, kad, jai ir seseriai nematant, tėvai dar ir rūko „Gauloises“ be filtro. Savaimė suprantama, savo vaikams jie davė tradicinius prancūziškus vardus. Florensa mano, kad jai dar pasisekė. Be dešimčia metų vyresnės Leontinos, kurios net artimiausi draugai niekada nevadina Leo, ji turi dar vieną seserį – Filomeną, vyresnę aštuoneriais, ją Florensa vadina tiesiog Fil, patinka jai ar ne. Dar yra brolis Bernardas, už Florensa jaunesnis vos dvejais metais. Ironiška, bet jų tėvų vardai švediškai – Andersas ir Svėja, ir visiems vaikams tai kliūva.

Ji atsiliepia telefonu, tuo pat metu tikrindama, ar prieškambarėje nekaba Greisono drabužiai. Vis dar užuodžia jo šleikščiai saldų kvapą. Turbūt išėjo tik prieš kelias valandas, nors puikiai žinojo, kad ji turėjo grįžti dar vakar vakare ir kad jo neturėjo čia būti.

– Po velnių, – sumurma.

– Atsiprašau? – sako Leontina į ragelį.

– Atleisk, čia ne tau.

– Tau pasisekė, jei dar nori gauti kalėdinių dovanų.

– Kalėdinių dovanų? Spalį?

Florensa stengiasi klausytis, bet buvusio vyro kvapas bute taip nervina, kad net kelia pyktį. Ji sukanda dantis ir bando susitvardyti.

– Ne, bet mama ir tėtis nori žinoti, ar atvyksi per Kalėdas, – sako Leontina. – Iš tikrųjų dėl to ir skambinu.

Sekundę Florensa visiškai sutrinka. Tą akimirką mintis apie Greisoną išnyksta. Kalėdos atrodo taip toli, ruduo dar tik įžengė pro duris. Bet jų tėvai labai mėgsta planuoti. Andersas ir Svėja meta iššūkį vedybų statistikai, nes jų santuoka tęsiasi daugiau nei keturiasdešimt metų ir jie vis dar beveik nepadoriai įsimylėję.

– Atvyksiu. Bet jeigu tėtis vėl padovanos mamai tokius permatomus naktinius, aš tiesiog išeisiu. Yra tam tikros padorumo ribos, kurių nereikėtų peržengti.

Leontina nusijuokia jai į ausį.

– Pasistengsiu perduoti tavo pageidavimą, – pažada. – Ir... turbūt nereikia klausti, bet spėju, atvyksi viena?

– Praėjo vos pusė metų po skyrybų, – atsako Florensa. – Kaip greitai, tavo nuomone, aš sukuosi?

– Dėkui Dievui, kad nepriėmė jo pavardės, – sako Leontina. – Jei atvirai, niekada nesupratau, ką jame įžvelgei.

Florensa žino, kad tai netiesa, – iš pradžių Leontina, kaip ir visi kiti, žavėjosi Greisonu. Bet dabar ji dėkinga, kad sesuo jos pusėje.

– Žinau, turėjau pasikliauti savo pirmu įspūdžiu, – sako ji, dairydamosi po butą.

Visur matyti Greisono pėdsakai. Ji stengiasi kvėpuoti per nosį. Jiedu susipažino studijuodami teisę. Tada Greisonas buvo tikra žvaigždė. Jo šeima prieš kelerius metus buvo

atsikrausčiusi iš Jungtinių Valstijų, ir visos merginos jo troško. Florensa iš pradžių jis visiškai nedomino.

– Dar nepamiršau, kaip piktinaisi kurso draugu, kuris tau atrodė be galo paviršutiniškas ir apsėstas sėkmės troškulio, – primena Leontina ir nusijuokia. – O juk taip buvo galima apibūdinti beveik visus tavo bendramokslius.

– Gindamasi pasakysiu, kad jis pasikeitė, – sako Florensa.

Jos jau ne kartą apie tai kalbėjo. Greisono tėvui buvo diagnozuota Parkinsono liga. Progresavo labai greitai. Paskutinėmis tėvo gyvenimo savaitėmis Greisonas tapo kitu žmogumi. Jau nebuvo svarbu leisti vakarus prestižiniame „Sturehof“ restorane. Florensa ne kartą užtiko jį bibliotekoje, skaitantį Danielį Denetą ir kitus filosofus. Naujasis, tylusis Greisonas nebesitaškė brangiais „Pernod Ricard“ gėrimais bare, gal jau ir neatrodė toks šaunus kitiems, bet Florensai patiko. Žinoma, jis vis dar atrodė kaip amerikietiška graikų dievo versija. Jie pradėjo kartu mokytis, o paskui žingsnis po žingsnio...

– Nepakenkė ir tai, kad jis buvo labai patrauklus, – nekalta sako Leontina. – Šlykštus žmogus, bet karštas.

– Užsičiaupk, moteriške, – atšauna Florensa, eidama į virtuvę.

Ant spintelės stovi trys buteliai „Bollinger“ šampano.

– Ne, po galais... – supyksta ji, nespėdama susitvardyti. – Čia ne tau, Leontina.

Jiedu su Greisonu susituokė. Laikui bėgant jis pradėjo elgtis kaip anksčiau. Kai Florensa įkūrė advokatų biurą, vyras visiškai rimtai pasakė, kad dėl jos karjeros atrodąs prasčiau. Kad jaučiasi nevyriškas.

Florensa patraukia butelius ir nušluosto šampanu aplietą spintelę.

– Girdžiu, esi užsiėmusi, – sako Leontina. – Perduosiu mamai ir tėčiui, kad atvyksi. Ir kad nebūtų jokių naktinių.

Sesuo patyli. Paskui, kaip visada, išpoškina:

– Pasakysiu tik tiek – gerai, kad neturite vaikų.

Prieš baigdama pokalbį ji nusijuokia, tik šįkart juokas kažkoks nervingas.

Ir štai – *vaikai*. Leontina turi du paauglius ir priversta kovoti su visais demonais, apsireiškiančiais tokiame amžiuje. Fil turi sūnų, kuriam netrukus sukaks dešimt. Bernardui ir jo žmonai ne taip pasisekė, – jie jau ketvirtą kartą ryžtasi dirbtiniam apvaisinimui. Nei brolis, nei seserys nesupranta, kodėl Florensa nusprendė neskubėti susilaukti vaikų. Jai ištekėjus, gimė viltis, bet po skyrybų jie vėl susirūpino. Žinoma, nė vienas jų nedrįsta paklausti tiesiai, nes per daug gerai išauklėti, bet užuominos tikrai nemalonios. Ji įtaria, kad Bernardo žmona Hana jos netgi nekenčia, nes Florensa atsisakė to, dėl ko Hana ir Bernardas taip stengiasi. Iš dalies Florensa juos supranta. Bet nė vienas jų nepasirinko advokato profesijos. Negali gauti visko. Ji pasirinko, kas jai svarbiausia. Ir nenori dėl to liūdėti. Būtų sunku rasti laiko ir vaikams, ir biurui.

Jau nekalbant apie tai, kad ji vėl viena.

Moteris pirštų galiukais paima „Bollinger“ butelius, kad kuo mažiau juos liestų, ir sudea į stiklo taros maišą. Gyvenamojo būsto situacija mieste tokia, kokia yra, jiedu neatsisakė šio buto, kol ieško kitų, ir kol kas gyvena pamainomis. Vakar turėjo apsikeisti. Florensa atėjo tik dabar ryte, nes užmigo pas Davidą. Ji niekada nepasilieka visai nakčiai, ypač prieš pirmadienį.

Pagal susitarimą butą reikia palikti tokį, kokį radai, be jokio pėdsako, kad čia buvai. Vis dėlto jos buvęs vyras daiktų

palikimo ekspertas – mažų ženklų apie tai, kokį nuostabų gyvenimą jis, regis, dabar gyvena. Florensa padeda stiklo taros maišą prie durų, jis subarška.

– Prisiekiu, jis daro tai sąmoningai, – sumurma.

Trys buteliai *šampės*. Matyt, reikėjo gerai prigirdyti kažką teisės studentę.

Prieš išvykdama į darbą ji nueina į miegamąją persirengti švariais drabužiais, kurie neišduotų naktinių nuotykių, ir ten pamato tai, dėl ko pyktis galiausiai prasiveržia. Ant baltos kiliminės dangos numestas prezervatyvas. Nenaudotas, žinoma, bet vis dėlto. Jis čia ne atsitiktinai. Moteris pasvarsto, ar neįskųsti vyro dėl seksualinio priekabiavimo, tik kad jo mėginimas manipuliuoti pernelyg apgailėtinas. Ji atsineša iš virtuvės grilio reples ir pakelia prezervatyvą. Neketina paliesti nieko, kas galėjo būti šalia Greisono kūno. Įdeda prezervatyvą į voką ir užrašo lapelį, kurį taip pat įkiša vidun.

Sveikas, Greisonai!

Šitą pamiršai ant mano grindų. Pamaniau, norėsi atgauti, nes, regis, nenaudotas. Beje, mačiau butelius. Galėtum rinktis pigesnę šampę, turint galvoje, kiek, matyt, dabar turi prigirdyti merginas, kad jos sutiktų...

Kuo nuoširdžiausiai
Florensa

Ant voko užrašo įmonės, kurioje Greisonas dirba, adresą, o biuro pavadinimą – virš jo pavardės. Tada laišką atplėš registratūroje dirbanti ir paštą tvarkanti Cecilija. O ji Florensos pusėje. Ir mėgsta kalbėti.

Pažiūrėjusi į laikrodį mato, kad neturi laiko persirengti. Teks eiti taip. Dezodorantą ir kosmetinę jau buvo įsidėjusi, dabar įsimeta švarias kelnaites ir paima laišką. Greisonui jau turėjo būti aišku, kad su Florensa Taper nesiginčijama.

Paulina peržiūri elektroninį laišką, kurį išsiuntė naktį, ir jau gailisi. Ji bandė tris kartus. Pirmus du laiškus ištrynė iš siunčiamųjų, jiems nespėjus iškeliauti pas gavėją. Galiausiai po antros valandos nakties ji sukūrė kažką, kuo buvo patenkinta, – pasakyta nei per daug, nei per mažai.

Tada taip galvojo.

Dabar, praėjus penkioms valandoms, ji nėra tokia tikra. Turėtų būti mirtinai pavargusi, nes nemiegojo visą naktį. Bet tas prakeiktas elektroninis laiškas ir toliau sukasi galvoje kaip uodų spiečius, kurio niekaip negali atsikratyti. Jei kas nors kitas būtų paprašęs susisiekti su nepažįstamu žmogumi tokio mis aplinkybėmis, ji būtų pasakiusi „ne“. Bet mama visada jai padėdavo. Jei kas nors blogai elgdavosi su Paulina – priekabautojas mokykloje ar nesąžiningas tinklinio komandos treneris, – mama iškart prisistatydavo, pasiryžusi suplėšyti juos į gabalus. Net sveikatai prastėjant, ji buvo pasirengusi prirėmus kovoti už Pauliną. Niekas negalėjo skaudinti jos dukters.

Paulina turi padaryti tai dėl jos. Mama sunkiai sirgo visus metus. Praėjus dviem mėnesiams po jos mirties Paulina stalčiuje rado jai adresuotą laišką. Ant voko buvo užrašyta „Atplėšti po mano mirties“. Kol buvo gyva, mama nieko neužsiminė. Iš pradžių Paulina pagalvojo, kad laiške bus nurodyti testamentų pakeitimai, tačiau klydo. Laiškas tam tikra prasme ir buvo apie palikimą, bet ne toks, kokio ji tikėjosi.

Laiške buvo prašoma susisiekti su vyru vardu Davidas Lundas iš Valentiunos.

Ir jokių nurodymų, kaip tai padaryti.

Paulina paieškojo Davido Lundo iš Valentiunos svetainėse *hitta.se* ir *eniro.se* ir rado. Ji spėjo, kad tai tas pats žmogus. Tačiau jis buvo nusprendęs neskelbti savo telefono numerio, tad Paulina sužinojo tik adresą. Mėgino ieškoti dar keliskart, kol rado įmonę, kurioje jis dirba. Laimė, įmonė buvo nurodžiusi savo darbuotojų elektroninio pašto adresus. Vis dėlto geriau parašyti laišką, nei skambinti. Bijojo, kad kalbėdama telefonu tiesiog pasirodys trenkta. Kaip papasakoti tokį dalyką ir neatrodyti visiškai beprote? Vien žinutei parašyti pririekė trijų bandymų... O dabar turi kantriai laukti, kol jis atsakys.

Paulina jau mintinai išmoko motinos laišką, tačiau išima jį iš stalčiaus ir vėl perskaito – paskutinę pastraipą net kelis kartus.

Turiu paprašyti, kad būtum atsargi. Greičiausiai jie žino, kas tu esi. Kai susivoks, kad kalbėjaisi su Davidu Lundu, – o šitie vyrai tikrai moka išsiaiškinti tokius dalykus, – jie supras, kad tu žinai. Turi juos aplenkti. Jie tavęs ieškos.

Bet jokių vardų. Jokio konkretaus žmogaus, su kuriuo turėtų būti atsargi. Tai reiškia, kad Paulina turi numatyti, jog visi, kuriuos ji pastebi, gali būti tie, kas jos ieško. Paulina parašė Davidui, kad ji kai ką žino. Klausimas, kas dar gali žinoti. Kas ją stebi.

Galbūt kažkas stebi net ir šią akimirką.

Jos kompiuterio kamerą jau dengia mažas lipdukas. Bet ji neįsitikinusi, kad to pakanka. Yra ir kitų būdų stebėti

žmonės. Isobelė, jos geriausia draugė, dažnai sako, kad Paulina linkusi dramatinizuoti. Tikriausiai draugė teisi.

Tačiau tai nereiškia, kad niekas jos neseka.

Mergina žiūri pro langą į žmonių srautą pakeliui į darbą arba mokyklą. Prasidėjo rytinis pikas. Visi juda. Tada ji pastebi vyrą pilku paltu, einantį kur kas lėčiau nei kiti. Praeidamas pro jos namą, jis žvilgteli į viršų. Tarsi kažko ieškotų. Paulina instinktyviai atsitraukia.

Po galais.

Nereikėjo siųsti to laiško. Paulina negali atsikratyti jausmo, kad ką tik užsuko neaiškų reikalą. Didelį ir labai pavojingą. Ir nebus galima jo sustabdyti.

Kreskinas spokso į Davidą su tokia apsimestine kančia, kad šis negali nesijuokti. Šios didelės akys – pilkakailio prancūzų buldogo su balta dėme ant pilvo. Regis, šuns gyvenimo užduotis – reikalauti Davido atsidavimo ir absoliutaus dėmesio. Dažniausiai vyras tai mielai suteikia. Bet dabar jis sėdi prie virtuvės stalo, geria rytinę kavą ir čiupinėja lapelį. Atsikėlęs rado jį ant virtuvės stalo.

Jo vardas užrašytas rudu rašalu sulenkto lapelio priekyje. Neįprasta spalva, bet itin elegantiška. Lapelį bus palikusi Florensa. Dažniausiai jiedu bendrauja per pokalbių programėlę – galėjo parašyti ten. Bet ne. Skyrė laiko. Parašė ranka. Jam tai patinka. Bet kodėl būtent šiandien? Ji tikrai negali žinoti, kad šiandien ypatinga diena. Jei tik vakar pats atsitiktinai neprasitarė.

Kreskinas stovi ant užpakalinių kojų, priekinėmis letenomis atsirėmęs į Davido šlaunį, akivaizdžiai nepatenkintas. Davidas paima lapelį abiem rankomis, beveik iškilmingai, ir atlenkia. Parašyti tik keturi žodžiai:

„Jei tau manęs prireiktų.“

Ir telefono numeris. Vyras garsiai perskaito numerį šuniui, kuris atrodo lyg ir sužavėtas.

– Negali pykti, kad ji nežinojo, kokia šiandien diena, – sako Davidas. – Florensa labai vertinama advokatė. Jos laikas nepaprastai brangus, ir ji nešvaisto jo bet kam. Ji ne ta

moteris, kuri duotų savo telefono numerį paprastam mirtin-
gajam. Ir vis dėlto...

Vis dėlto numeris jo rankoje. Florensos numeris, tos, kuri
nuramindavo jį, kai naktį kamuodavo nerimas. Florensos,
kuri išėjo neatsisveikinusi.

„Jei tau manęs prireiktų.“

Kreskinas garsiai suloja, atrodo taip, lyg norėtų ir šlapin-
tis, ir būtų įžeistas.

– Nori į lauką? – klausia Davidas ir padeda lapelį.

Šuo pradeda šokinėti tarp sienų tarsi guminis kamuolys,
prikimštas ekstazio, o kenčiantis žvilgsnis virsta tokiu, kuris
aiškiai rodo, kad jei Davidas neįvykdys savo pažado per pusę
minutės, sofos pagalvės svetainėje virs tik praeities atsiminimu.

– Tik apsirengsiu, – sako jis Kreskinui. – Juk nenorime
išgąsdinti vaikų.

Kaip programuotojas Davidas turi galimybę didžiąją sa-
vaitės dalį dirbti iš namų. Tai reiškia, kad Kreskinas dažnai
gali mėgautis ilgais pasivaikščiojimais. Tai reiškia, kad Davi-
das didžiąją dienos dalį praleidžia vilkėdamas chalata. Stai-
ga Kreskinas sustoja ir dar kartą irzliai suloja, tada išbėga į
prieškambarį ir atneša savo pavadėlį, norėdamas paspartin-
ti procesą, kol Davidas eina į miegamąjį apsivilkti kelnių ir
marškinėlių. Jis girdėjo, kad Florensa penktą valandą ryto,
prieš išeidama, nusiprausė po dušu, o pats vis dar jaučiasi
lipnus po naktinio košmaro.

Jam grįžus į prieškambarį, Kreskinas laukia įsikandęs pa-
vadėlį. Davidas atidaro lauko duris ir veidu pajunta šaltą ru-
dens ryto vėją, o Kreskinas liuokteli ant vejų, lyg būtų išsau-
tas iš patrankos. Davidui rakinant duris, suskamba telefonas.
Jis įsikiša ausines ir patraukia link Valentiunos centro.

– Taip, čia Davidas, – atsiliepia.

– Labas, Davidai. Čia Elena.

Davidas akimirką tyli. Aišku, žinojo, kad ji paskambins. Vis dėlto jos balsas sukrečia. Jis giliai įkvepia.

– Labas, Elena, – pasisveikina stengdamasis, kad balsas skambėtų tvirtai.

Jo mama visada nekonte būti vadinama „mama“. Kiek atsimena, ji reikalaudavo vadinti ją vardu. „Aš esu žmogus, ne funkcija“, – paaiškino kartą. Tai vienas ankstyviausių jo prisiminimų. Tuo metu buvo ką tik pradėjęs septintą klasę.

– Na, tai sveikinu, Davidai, – sako ji. – Dar vieni metai.

– Ačiū.

Vėl tyli. Kreskinas timpteli pavadėlį, ir Davidas paspartina žingsnį. Pažiūri į laikrodį. Šiek tiek po aštuonių. Konditerija ką tik atsidarė.

– Nieko kita? – sako jis po kurio laiko. – Nenori sužinoti, ką dariau nuo paskutinio pokalbio, kaip sekasi darbe ir panašiai?

– Kodėl turėčiau norėti? – klausia mama.

Jos balse tikra nuostaba. Davidas nežino, kodėl galvojo, kad šį kartą bus kitaip. Kiek atsimena, jų santykiai ribojosi tik paviršutiniškais mandagumo žodžiais, ir jis jau seniai išmoko neįsifeisti dėl jos negebėjimo parodyti šiltesnių jausmų ar net susidomėjimo kitais. Bet jam nepavyksta nugalėti noro, kad nors kartą būtų kitaip. Kad ji pasakytų: „Labas, Davidai, aš tavo mama ir myliu tave, mano vienintelis sūnau.“ Jis lygiai taip pat galėtų norėti taikos pasaulyje ir kad egzistuotų vienas ar kiti. Vyras beveik įsitikinęs, kad mamai turėtų būti nustatyta diagnozė ir paskirta kokia nors medicininė terapija. Akimirką jis svarsto paminėti naktį gautą laišką,

kuriame kažkas prašo aptarti asmeninius dalykus apie ją. Bet nemano, kad jai rūpėtų.

– Nėra jokios priežasties, – sako jis. – Ačiū, kad paskambinai.

Po kelių minučių jiedu su Kreskinu įžengia į Valentiunos konditeriją. Švieži kepiniai vitrinose nuostabiai kvepia. Prie staliukų jau sėdi keli ankstyvi pensininkai su kavos puodeliais, daugiau nieko nėra.

– Norėčiau keksiuko su šokoladu ir rožiniu glajumi, – prašo jis moters už prekystalio ir rodo į kepinį, kuriame, regis, slepiasi metų cukraus norma. – Šiandien mano gimtadienis.